

ты сега да те остави да излезешъ отъ нейнаго острова, ты щюю омая сосъ повѣствованіе приключеній твоихъ? Любовь на єдну суетну славу те направи да говоришь съ неразуміе. Она се обѣща да ти прикаже історіи и да ти покаже Одиссеевыя приключенія; она получи средство да говори много време безъ да ти откыре нѣщо; и одолжи те да и кажешъ сичко що желае да знае; таковое лукавство ласкательныхъ и рачителныхъ женъ. Кога ще буде, о Телемаше, да станешъ доволно цѣлемудръ за да не говоришь ни кога всуе; и да знаешъ да утаявашъ сичко що ти є полезно, ако не є потреба да го явишь. Друзіи се чудатъ на цѣломудріе твое въ єдну возрастъ въ кою имъ є прощено да го нѣматъ: но като за мене, не можа да ти проста нищо отъ колко согрѣшавашъ; азъ самъ самъ що те познавамъ и те обычамъ непрестанно, за това ти и обявямъ сичкія погрѣшности твои. О! колко си още далече отъ цѣломудріе отца твоего!

Какъ! отговори Телемахъ, можехъ ли се азъ сопротиви Калипсѣ да и не прикажа исторію злощастій моихъ? не, отговори Менторъ, требоваше да и ю прикажешъ: но требоваше да и кажешъ само онова що можеше да ю доведе на умиленіе. Ты можеше да и кажешъ че сі былъ, кога заблуждаемъ по разны мѣста, кога рубъ въ Сицелію, а другъ путь окованъ въ Египтѣ. Толко само бѣше доволно, а сичкія други не дѣйствоваха нищо, само и умножиха отраву, коя юри сега сердце ея. Дано Бози сохранятьъ сердце твое!

Що да сотвора прочее? послѣдова Телемахъ съ єдинъ звукъ кротокъ и сладокъ. Сега не є вече време, отговори Менторъ, да укрыешъ осталоє